

Medlem for Aarhus var løbet fra sit eget Forslag, tog det ærede Medlem for Silkeborg Forslaget op. Og saa begyndte han sin Tale med at sige — jeg skal gentage det her —: „Ja, efter de Oplysninger, som ere komne frem fra den ærede Ordfører, beklager jeg, at de to ærede Medlemmer have stillet Forslag om at henvise Andragendet til Ministeren.“ Saadan begyndte det ærede Medlem sin Tale og fortsatte saa med at sige et Par Linier til, som jeg skal tillade mig at læse op: „Efter den ærede Ordførers Udtalelse har den højt-ærede Minister virkelig vist Redebonhed til paa en eller anden Maade at imødekomme disse Skovarbejdere.“ Det staar der i Rigsdagstidenden. Og det skal det ærede Medlem faa Lov til at lade staa.

Naar det ærede Medlem udtalte sin Velvillie mod Arbejderne, maa jeg sige, at det have vi Venstremænd altid udvist. Det have vi vist i Gerningen ved alle de Reformer, vi have gennemført, ved de mange Tusinde Kroner, som findes opførte paa Finansloven, ogsaa paa denné. Det have vi Venstremænd sat igennem. De Herrer Socialdemokrater kunne jo ikke sætte det igennem. Ville de være med, kunne de komme, men ville de ikke, kunne de lade være. Derfor skulle de Herrer ikke selv stille sig op paa en Piedestal i denne Forsamling, hvor vi alle sidde i Kraft af den almindelige Valgret. Men hvem har gennemført f. Eks. Loven om hemmelig Afstemning? Er det ikke en gammel Venstrefordring, som vi have gennemført med Glæde, saa at Arbejderne frit kunne gaa hen at stemme uden i nogen Maade at blive forulempede. Nu sidde vi alle paa Grundlag af den almindelige Valgret med hemmelig Afstemning, og derfor siger jeg, at hver Gang det ærede Medlem vil kravle op paa en saadan Piedestal, vil jeg søge at trække ham ned igen, for at han kan blive ved Jorden. Det tjener os bedst i det lille Danmark. Men derfor skal det ærede Medlem ikke have Lov til at staa op — det ærede Medlem er jo en gammel Skolemester og det gaar jo naturligvis igen i hans Tale — og sige, at han alene har Ret til at udtale, hvem der har Sindelag for Arbejderne, og hvem der ikke har det. Saa holder det ærede Medlem ogsaa hvert Aar en Tale, og denne Tale angaar navnlig det ærede Medlem for Ribe (Busk), som har udtalt noget, som er til saa mageløs Gavn for Socialdemokratiet her i Landet. Det er mærkeligt, thi der er ingen Steder, hvor jeg i alt Fald i de senere Aar har talt mere

end i Ribekredsen. Lad os nu se, hvor mange de møde op med der. Det var 234, der mødte frem sidst, det var det hele (Afbrydelse). Ja, Fremgang var der, men den var rigtignok lille, men lad os holde os til Kendsgerningerne i denne Sal, det er det bedste. Saaledes forholder det sig med de Tusinder, som jeg skaber hvert Aar, naar jeg holder mine Taler; jeg tror nok, at det ærede Medlem sagde 5,000. Mon jeg ikke snart kunde blive Æresmedlem af Socialdemokratiet? Det forekommer mig, at jeg virkelig hører til de fortjente Medlemmer af Samfundet, naar jeg ved hvert eneste Aar at holde en Tale kan skaffe Socialdemokratiet ikke mindre end fulde 5,000 Medlemmer. Da jeg nu har talt i adskillige Aar i denne Sal, forekommer det mig, at det snart vilde være paa Tiden, at jeg blev Æresmedlem af denne kønne Forsamling. Se, om jeg gør det, men jeg kan maaske vente det. Efter den Fortjeneste, som jeg uværdige har indlagt mig, kunde jeg maaske nok faa saadant et Diplom fra de høje Herrer. Det er da ganske naturligt at antage det, thi den Tale holder det ærede Medlem hvert Aar. Han fortæller stadig her i Tinget, at nu har jeg holdt en Tale, som har gavnet Socialdemokratiet saa meget. Jeg har aldrig rigtig hørt, hvor mange, men nu ved jeg, at det er 5,000 hver Gang, det er altid noget, men i Ribekredsen er det ikke blevet til mere end 234.

Det ærede Medlem udtalte, at Landarbejderne intet skulle vente sig af Venstre. Ja, hvis det ærede Medlem var en saa mægtig Personlighed, at det, han sagde, ogsaa var virkeligt, og at der ikke var noget at pille ved det, saa saa det sørgeligt ud. Men de mangfoldige Bevillinger og de mangfoldige Love, vi have vedtaget i Løbet af de sidste 10—15 Aar, staa som Kendsgerninger for, hvad Venstre her i Landet vil, og de veje lidt mere, end det ærede Medlems Ord. Skønt de naturligvis veje forfærdelig meget, saa veje disse Foranstaltninger dog mere. Og nu her i dette Tilfælde: Hvad have da Socialdemokraterne gavnet Skovarbejderne? Have disse faaet noget trods alle de store Taler. Nej, ikke en eneste Øre. Jeg tror nu, at paa dette Punkt ere i alt Fald de jydské Husmænd saa nøgterne, at naar de se, at Socialdemokraterne vedblive at optræde paa den Maade, som de gøre i dette Tilfælde, og der ikke kommer noget praktisk ud deraf; gaar det med dem, som det gik med den gamle Bonde, der sagde: A bær en Tvivl! Det kunde være, at det